

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Forhandlingen genoptoges.

Dinesen: Under denne Behandling have forskellige ærede Medlemmer, saaledes de ærede Medlemmer for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) og Københavns 2den Valgkreds (Benzon), udtalt, at efter Skattekommissionens Forslag vilde Byerne, til Dels ogsaa Hovedstaden, blive stillede gunstigere end baade efter de her nu foreliggende Skattelovforslag og efter de af Landstinget stillede Forslag. Disse Udtalelser er jeg enig i. Det forholder sig i Virkeligheden saa, at enhver, der har gjort sig fortrolig med de forskellige Skattelovforslags Indhold, maa erkende, at Kommissionens Forslag stillede Byerne som saadanne gunstigere over for den hele Skattereform. Den Agitation, der har fundet Sted paa forskellig Maade omkring i Landet, der har søgt at bringe Skattekommissionens Forslag i Miskredit, og som ved Lejlighed har udtalt, at det var et Forslag, hvorefter Byerne skulde flaaes, kan kun være rejst af Mennesker, der ikke have kendt de Forslag, der foreligge, og naar der nu paa lignende Vis søges over for de her foreliggende Forslag at vække den samme Forestilling, at de nu af Regeringen forelagte Forslag skulde stille Byerne mindre gunstigt end de af Landstinget i Fjor vedtagne Forslag, er det heller ikke rigtigt. Forholdet vil i Virkeligheden blive det, at de af Regeringen her forelagte Skattelovforslag ville stille Byerne som saadanne gunstigere over for den hele Skattereform end de af Landstinget vedtagne Skattelovforslag. Det følger jo ganske simpelt af sig selv, at efter Landstingsforslagene vil en større Del af Skattebeløbet blive at udrede af den faste Ejendom og en forholdsvis mindre Del af Indtægt og Formue, medens efter de nu foreliggende Regeringsforslag en mindre Del vil blive at udrede af de faste Ejendomme ifølge Lovforslaget om Ejendomsskyld og en større Del af Indtægt og Formue. Derfor kan det jo gerne indtræde, at der i en Købstad er et større Antal velhavende Skatteydere, som altsaa ere i Stand til at svare en større Indtægt- og større Formueskat, og at der fra en saadan By paa Grund deraf kan komme til at blive ud-

redet et større Skattebeløb. Men Byerne som saadanne, tage som Kommuner, og naar man ser paa Middelstandens Stilling, ville efter de forelagte Regeringsforslag blive stillede gunstigere. Derfor sker der dog, ikke noget, der er til Ugunst for Landet; thi det er en given Sag, at det bliver efter Regeringsforslagene i højere Grad paa Indtægt og Formue, at Skattebyrden kommer til at hvile. Det er egentlig kun denne Bemærkning, jeg har følt en bestemt Trang til at gøre for at tage en Forvaring mod den Betragtning, at Landstingsforslagene skulde stille Byerne gunstigere.

Af mindre Realitetsforslag er der kun et ganske enkelt, jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa. Det hedder i Forslaget til Lov om Ejendomsskyld, sidste Stykke af §. 2, at den, der begærer Omvurdering til Ejendomsskyld, skal selv afholde Omkostningerne derved, medmindre det viser sig, at Ejendommen, som Følge af Ildebrand, Stormflod eller lignende Ulykke, er undergaaet en væsentlig Værdiforringelse. Til denne Passus vilde jeg gerne bemærke, at der kan ogsaa tænkes andre Tilfælde, som kunne medføre Forringelse i betydelig Grad af en Ejendoms Værdi, end netop de Ulykker, som her ere nævnte. For at nævne et Eksempel skal jeg erindre om et Tilfælde, der en Gang har foreligget for Rigsdagen. Der laa ved en Købstad, uden for Byen, en Række Villaeer med fortrinlig Beliggenhed, Udsigt til Søen og med tilstrækkeligt Fald fra deres Haver til det fornødne Afløb. Saa blev der anlagt en Jernbane, der skar disse Villaejendomme bort fra Udsigten til Søen, de kom til at ligge i en Dal, og Haverne bleve ødelagte derved, at de bleve fugtige paa Grund af, at der blev bygget en Jernbanedæmning. Dette medførte en saa betydelig Forringelse af Ejendommenes Værdi, at Besidderne, der først gennem Taksationskommission havde søgt at opnaa Erstatning for det lidte Tab, kom til Rigsdagen, da de intet fik gennem Kommissionen. Men Rigsdagen fandt imidlertid heller ikke, at den kunde komme deres Paastand i Møde. Dette er en Art Værdiforringelse, som jeg ogsaa mener, der bør tages Hensyn til ved den ny Vurdering, inden den Periode af 5 Aar er udløben, som Loven i øvrigt indeholder. Jeg nævner dette sidste Punkt ganske særligt af Hensyn til den Overvejelse, der finder Sted i det eventuelle Udvalg, og indskrænker mig saa i øvrigt til disse to Bemærkninger.